

[Ministeren for skatter og afgifter]

så snakker om noget andet. I virkeligheden er denne sag ganske enkel og meget let at tage stilling til, for man skal kun besvare 3 spørgsmål, og det er 3 spørgsmål, som jeg ikke finder man rigtig har besvaret i dag.

Det første spørgsmål er: når nu vort samfund ikke kun består af lønmodtagere, men altså også består af andre end lønmodtagere, hvorfor skal vi så have skattelove, der lader, som om vort samfund kun bestod af lønmodtagere? Hvorfor skal vi have nogle skattelove, der ikke afspejler, hvorledes vort samfund egentlig ser ud? Det var det første spørgsmål.

Det andet spørgsmål er: når man i mange år har haft en helt tilfredsstillende og meget positiv ordning med opsparring til alderdommen, hvordan kan man så forsvare, at det, der i dag gælder for lønmodtagere og for offentligt ansatte – det var jo en ændring, som den tidligere regering lavede ud fra retfærdighedssynspunkter, at hvad der gjaldt for private lønmodtagere også skulle gælde for offentligt ansatte – ikke skal gælde for selvstændige erhvervsdrivende? Det har jeg ikke fået noget svar på.

Endelig for det tredje: når vi i dag har et system, hvor lønmodtagere og herunder de offentligt ansatte har valgfrihed mellem et katalog af opsparingsformer, hvordan kan man så forsvare, at den selv samme valgfrihed ikke skal gælde for de selvstændige næringsdrivende?

Det er det, denne sag drejer sig om. Den drejer ikke om en dybtgående analyse af opsparingsformer generelt, og hvorvidt det skal være samfundets interesser eller borgernes interesser, der er bestemmende for, hvorledes hver enkelt vil spare op til sin alderdom. Det er jeg parat til at diskutere, og det er klart, jeg har den holdning, at det må være borgerne, der først og fremmest bestemmer, hvordan de skal trykke deres alderdom, og det skal ikke gå efter et fast skema, som en eller anden måske i forsikringselskaber udtænker for borgerne.

Til fru Aase Olesen vil jeg sige, at jeg var glad for, at man var enig i sigtet med denne lovgivning, men jeg forstod ikke rigtig, hvorfor netop dette spørgsmål skal udsættes, til vi gennemfører vores forhåbentlig positive drøftelser om en skattereform.

For det første kan vi jo ikke lade hele tilværelsen gå i stå, fordi vi har nogle vigtige

drøftelser i gang, som vi alle sammen håber må føre til et godt resultat. For det andet vil jeg gerne understrege, at det ikke er regeringens hensigt med en skattereform, at vi skal ophæve de opsparingsordninger, som er positive, og som gælder i vort samfund, og som er af værdi både for borgerne og for samfundet. Jeg har da heller ikke forstået indtil dette øjeblik, at der skulle være noget ønske fra det radikale venstres side om, at man skal ophæve adgangen til kapitalpension for lønmodtagere eller for embedsmænd. Så længe vi har denne kapitalpension – og den håber jeg vi vil have længe – kommer jeg tilbage til de tre første spørgsmål, jeg stillede, og jeg synes, det er dem, vi skal tage stilling til i allerførste række.

Det, vi naturligvis skal passe på i denne samling, hvor vi forhandler om skattereform, er, at vi ikke vedtager noget, der gør gennemførelsen af en skattereform vanskelig for nogen af de partier, der kunne tænkes at medvirke til en skattereform, og det er netop også med henblik herpå, at dette forslag er udformet. Her er, som det rigtigt er blevet sagt af mange ordførere, ikke tale om et nyt fradrag, men der er tale om en valgfrihed for nogle fradrag, der allerede eksisterer.

Det er også forklaringen på de beregninger om provenutabet, som er regnet ud både i skattedepartementet og i budgetdepartementet. Vi regner ikke med i første omgang, at det vil overstige det beløb, der står nævnt i bemærkningerne, altså 10–15 mill. kr. Men selvfølgelig kan vi ikke udelukke, at ordningen vil have så positiv interesse for mange mennesker, at personer, som ikke tidligere har opsparet til deres alderdom, nu vil give sig til at gøre det, fordi der er åbnet for en metode, som er tiltrækkende. Og tænk, fru Aase Olesen, det synes jeg altså er en god idé! Jeg synes, det er en god idé, hvis flere mennesker i dette land sparer op, og jeg synes, det er en god idé, hvis flere mennesker selv får frihed til at bestemme, hvordan de skal spare op.

Endelig bemærkede fru Aase Olesen, at der stadig væk er nogle befolkningsgrupper, som er uden for den gode kapitalpensionsordning. Ja men jeg er da meget villig til at diskutere, om der findes en mulighed for at åbne netop for nogle af de grupper, som fru Aase Olesen har nævnt. Når jeg ikke har gjort det i lovforslaget, skyldes det ikke, at